

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. V.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2025, č. j. 11 A 126/2024-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud (NSS) opětovně zabýval sekundárním pohybem osob v případě žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace].

[2] Žalobkyně v důsledku invaze ruských vojsk na Ukrajinu uprchla do Francie, kde získala dočasnou ochranu. Žalovaný její žádost o udělení dočasné ochrany v České republice posoudil jako nepřijatelnou z důvodu, že obdržela dočasnou ochranu v jiném členském státě. V zásahové žalobě žalobkyně uvedla a doložila, že dočasnou ochranu ve Francii se zřekla. Městský soud v Praze shledal v návaznosti na ustálenou judikaturu kasačního soudu postup žalovaného nezákonným, zakázal mu pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před tím, než vrátil žádost jako nepřijatelnou.

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Navzdory existující judikatuře kasačního soudu má za to, že z unijního práva nelze dovodit možnost sekundárního pohybu osob s dočasnou ochranou, a to ani z čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Možnost přestěhovat se mezi členskými státy je omezena pouze na občany členských států. Dále poukázal na důsledky plynoucí z (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a také na to, že prováděcí rozhodnutí Rady nemůže měnit obsah směrnice 2001/55/ES. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. podle stěžovatele není v rozporu s unijním právem a dopadá i na situace, kdy cizinec již dočasné ochrany v jiném členském státě nepožívá.

[4] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila, pouze doložila, že dne 1. 8. 2025 vzala svou žádost o dočasnou ochranu v České republice zpět.

[5] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[6] NSS se obdobnými případy již opakovaně zabýval. Dospěl přitom k tomu, že z unijního práva plyne právo na sekundární pohyb osob s dočasnou ochranou. Jejich žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany tak nemohou být nepřijatelné (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70; či nověji ze dne 29. 8. 2025, č. j. 3 Azs 285/2024-47, bod 23). Na tomto závěru pak nic nezměnilo ani přijetí (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, jelikož to nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany a o obratu nesvědčí ani znění preambule (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 11-15). Se stěžovatelskými argumenty týkajícími se dopadů nového prováděcího rozhodnutí Rady se podrobně vypořádal i aktuální rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2025, č. j. 22 Azs 125/2025-45 (body 11-21), který zároveň shrnul i závěry kasačního soudu ke vztahu směrnice 2001/55/ES a rozhodnutí Rady 2025/1460 (body 22-24). Konečně důvodná není ani námitka, že „přestěhování se“ v rámci EU nepatří mezi standardní práva přiznaná příslušníkům ze třetích zemí, neboť toto právo náleží pouze občanům EU. Přirozeně platí, že osoby s dočasnou ochranou nelze srovnávat s občany EU, jimž podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU náleží řada specifických práv, včetně svobody pohybu a pobytu. Ani to však nijak nevylučuje dosavadní výklad prováděcích rozhodnutí Rady ze strany kasačního soudu a závěry o tzv. sekundárním pohybu držitelů dočasné ochrany.

[7] Výše uvedené závěry – přijímané napříč kasačním soudem – jsou pro žalovaného obecně závazné a jejich nerespektování vede ke svévolnému postupu stěžovatele v rozporu se základními principy veřejné správy a právního státu (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025-34, body 12-21). Nepromítnutí této judikatury do správní praxe je systémovým nedostatkem na straně stěžovatele (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 16-17).

[8] Městský soud rozhodl zcela v souladu s uvedeným právním názorem kasačního soudu. Totožné námitky stěžovatele jako v projednávané věci, směřující proti současné rozhodovací praxi správních soudů, posoudil již dříve NSS jako nedůvodné (rozsudek č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 8-15, rozsudek č. j. 22 Azs 125/2025-45, body 10-24). Nyní neshledal důvod se od těchto dřívějších závěrů odchýlit, a proto na ně pouze odkazuje.

pokračování

[9] Skutečnost, že po vydání napadeného rozsudku žalobkyně v průběhu řízení před NSS vzala svou žádost o dočasnou ochranu zpět, nemůže mít vliv na správnost závěrů městského soudu, který rozhodoval podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)].

[10] NSS uzavírá, že závěry městského soudu v napadeném rozsudku zcela odpovídají obsáhlé a jednotné judikatuře kasačního soudu. NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[11] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náhradu odměny za zastupování podle vyhlášky č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), lze však v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. přiznat pouze při zastupování advokátem nebo jinou osobou vykonávající specializované právní poradenství, kterou zástupkyně žalobkyně není (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79). Vznik jiných nákladů řízení žalobkyně ani její zástupkyně netvrdí, ani jejich existence nevyplývá ze spisu. NSS proto žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu